

Сега да се спасят и останалитѣ, но току-що хвърлиха пояса, покрива рухна, дигна се прахъ и всичко се изгуби въ мѣтнитѣ води.

Спасената жена викаше, плачеше и си скубѣше оситѣ отъ отчаяние. Нещастната! . . .

Водата влачеше греди, покъщнина, добитѣкъ. А дъждътъ валѣше като изъ ржавъ.

8. Водата намалѣва.

Мръкна се. Ние се готвѣхме да ношуваме, като птицитѣ, на дървото.

— Водата като че ли намалѣ, се обади нѣкой.

Всички вперихме погледи надолу. Дѣйствително, водата бѣ малко спаднала и дъждътъ поутихна. Радостъ обзе всички. Водата постепенно намаляваше. Слѣдъ 1—2 часа тя вече се отече отъ всичкитѣ мѣста и течеше само въ най-низкитѣ. Ние слѣзохме отъ дървото и влѣзохме въ най-близката къща. Тя бѣ пълна съ тиня. Татко и другитѣ мжже се заловиха да числятъ тинята, накладоха огънь на огнището за да се изсушимъ и слѣдъ малко ние, дѣцата, сме заспали.